

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **T. D. L.**, narozen X
st. přísl. Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Milady Horákové 13, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7 – Holešovice

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn.
OAM-44588/ZM-2024,

takto:

- I. Městský soud v Praze **u k l á d á** žalovanému, aby v řízení č. j. OAM-44588/ZM-2024 vydal rozhodnutí o žádosti žalobce ve lhůtě 7 dní od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 14 270 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Dne 17. července 2024 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný rozhodl dne 21. září 2024 o zamítnutí této žádosti. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání.
2. Nadřízený správní orgán, tj. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „Komise“) vyhověla žalobcovu odvolání a rozhodnutí žalovaného zrušila a věc žalovanému vrátila k novému projednání.
3. Dne 2. dubna 2025 podal žalobce návrh na přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. V reakci na to vydala Komise dne 29. dubna 2025 opatření proti nečinnosti, č. j. MV-58755-3/SO-2025 (dále „opatření proti nečinnosti“), kterým žalovanému přikázala rozhodnout, a to ve lhůtě 60 dnů od seznámení účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

4. Žalobce podal dne 5. května 2025 žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
5. Tvrdí, že lhůta pro vydání rozhodnutí, kterou určila Komise je neurčitá. Začátek lhůty je totiž vázán na úkon, který ani nemusí proběhnout. Respektive žalobce tvrdí, že takto stanovená lhůta je natolik neurčitá, že fakticky žádná lhůta určena nebyla. Žalobci tak nebyla poskytnuta žádná ochrana proti nečinnosti.
6. Protože žalovaný do dnešního dne v předmětné věci nerozhodl, a protože žalobce marně vyčerpal dostupné prostředky ochrany, domáhá se nyní soudní ochrany. Navrhuje, aby soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout ve věci do 30 dnů od právní moci rozsudku.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nečinný nebyl. Tvrdí, že činí úkony směřující k rozhodnutí ve věci, přičemž naposledy dne 20. května 2025 prověřoval pracovní pozici u zaměstnavatele TAMDA Brno, s.r.o., v centrální evidenci Ministerstva práce a sociálních věcí.
8. Proto navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

III. Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s., při přezkoumání tvrzené nečinnosti vycházel ze skutkového stavu v době vydání rozsudku.
10. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
11. Městský soud se nejprve zabýval přípustností a poté důvodností žaloby.
12. Městský soud predestírá, že otázkou, zda je přiměřená lhůta stanovená způsobem „do 60 dnů od seznámení účastníka řízení s podklady pro rozhodnutí“ ve skutkově a právně obdobných případech se správní soudy již zabývaly, a to mj. městský soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2025, č. j. 10 A 27/2025-32 nebo Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 26. 9. 2024, č. j. 29 A

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

55/2024-33. V nich dospěly k závěru, že takto stanovená lhůta je nepřiměřená. Se závěry těchto rozsudků se městský soud ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

13. Dále uvádí, že podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
14. Obecně platí, že bezvýslednost vyčerpání prostředku ochrany nastane až prvním dnem po uplynutí lhůty stanovené v opatření proti nečinnosti; to vše ovšem pouze, jde-li o lhůtu přiměřenou (viz bod [54] nálezu Ústavního soudu z 24. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 3523/20). Nejvyšší správní soud na tento nálezu navázal a dovodil, že krajský soud je v řízení o nečinnostní žalobě povinen vyčkat, až lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti uplyne (rozsudek z 21. 4. 2022, č. j. 2 Azs 248/2021-34). To však platí pouze v případě, že jde o lhůtu přiměřenou. V rozsudku z 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54, bod [20], Nejvyšší správní soud tuto úvahu rozvinul:

„Má-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvýslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvýslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá.“

Jestliže nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu. Neboť z hlediska ochrany jeho práv jde v podstatě o shodnou situaci, jako když tento nadřízený správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje.

15. V nyní posuzované věci Komise stanovila žalovanému lhůtu pro rozhodnutí v délce „60 dnů od seznámení účastníka s podklady pro vydání rozhodnutí“. Přičemž nijak neodůvodnila, proč zvolila takovou lhůtu.
16. Městský soud lhůtu stanovenou v opatření proti nečinnosti považuje za nepřiměřenou. Zaprvé, lhůta nebyla stanovena jako pevná. Její počátek byl navázán na okamžik, jenž byl plně v dispozici žalovaného. V podstatě Komise umožnila žalovanému, aby si délku lhůty určil sám (tím že si fakticky určí její počátek). Zadruhé, část lhůty běžící od tohoto okamžiku je sama o sobě stejně dlouhá jako zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Ta je totiž podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců dlouhá maximálně 60 dnů. Jinými slovy, i nejkratší možné trvání běhu lhůty (v případě umožnil-li by žalovaný účastníkovi se seznámit se spisem v nejdřívější možný termín po vydání opatření proti nečinnosti) je stejně dlouhé jako maximální zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud přitom v již citovaném rozsudku sp. zn. 1 Azs 171/2022 bod [21] uvedl, že *„lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší“*.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

V posuzované věci však o žádný takto výjimečný případ nejde. Městský soud žádné takové výjimečné okolnosti neshledal, navíc je netvrdí ani žalovaný, ani Komise. Vzhledem ke všem těmto okolnostem byla lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti zjevně nepřiměřená.

17. Komise neposkytla žalobci účinnou ochranu proti nečinnosti žalovaného a v podstatě jen konstatovala, že je žalovaný v řízení nečinný. Jelikož se žalobci nedostalo opatřením proti nečinnosti účinné ochrany, byla v daném případě splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti. A to, přestože v době podání žaloby k soudu ještě neuplynula lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti k vydání rozhodnutí ve věci. Z těchto důvodů má městský soud za to, že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky ochrany dle § 79 odst. 1 s. ř. s. již ke dni podání žaloby (5. května 2025). Za popsané situace nebyl žalobce povinen vyčkávat na to, zda žalovaný v stanovené lhůtě svoji nečinnost odstraní, či nikoliv. Žaloba tak je od počátku přípustná.
18. Žaloba je současně důvodná. Ze správního spisu i stanovisek účastníků řízení soud zjistil, že ještě ke dni 10. 7. 2025 žalovaný o žádosti žalobce nerozhodl. K telefonickému dotazu soudu učiněnému dne 23. 7. 2025 žalovaný nebyl schopen potvrdit, zda ve věci již bylo rozhodnuto či nikoli. Soudu bylo toliko sděleno, že v interní evidenci žalovaného je veden záznam o vydání rozhodnutí ze dne 21. 9. 2024, které bylo následně zrušeno odvolacím orgánem. S ohledem na uvedené soud vychází ze stanovisek doručených mu den 1. 7. 2025 a 10. 7. 2025, ze kterých vyplývá, že v žalobcově věci dosud rozhodnuto nebylo.
19. Obrana žalovaného spočívající v paušálním tvrzení, že nečinný nebyl a že v řízení prováděl nezbytné úkony za účelem vyřízení žádosti, tak s ohledem na výše uvedené nemůže obstát. Nadto není podstatné, zda žalovaný učinil některé dílčí úkony, ale zda vydal rozhodnutí o žádosti v zákonem stanovené lhůtě (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 Azs 202/2017-52, bod [15]). To se však nestalo.
20. Za této situace městský soud shledal, že nečinnost žalovaného nadále trvá.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Soud shrnuje, že žalovaný byl ve věci nečinný a žalobce bezvýsledně vyčerpal všechny prostředky, které mu právní řád poskytuje. Lhůta 7 dnů, ve které přikázal žalovanému vydat rozhodnutí, je dle městského soudu dostatečně dlouhá zejména s ohledem na již trvající délku řízení a zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí (§ 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 81 odst. 2 s. ř. s.).
22. Žalobce byl se svou žalobou úspěšný, a má tak právo na náhradu nákladů řízení. Soud mu proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny částí zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 2 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a za návrh ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby učiněný od 1. 1. 2025 náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025), která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty.
23. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 14 270 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. července 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu